

[Justitsministeren.]

enkelte ærede medlemmer spørgsmålet om, hvilke omkostninger der er forbundet med udstedelse af pas, og jeg lovede inden lovforslagets anden behandling at søge dette spørgsmål undersøgt.

Jeg vil gerne understrege, at det er meget vanskeligt at opgøre denne udgift for det offentlige; men vi har i justitsministeriet søgt at opstille nogle tal, som kan give et billede af disse omkostninger. Vi har taget vort udgangspunkt i den kendsgerning, at der kun findes to egentlige paskontorer, nemlig inden for Københavns politi og i Københavns amts nordre birk. Vi har gjort omkostningerne ved driften af disse to kontorer op og dertil lagt de udgifter, som rigspolitichefembedet har i samme relation, samt de udgifter, der skønsmæssigt kunne henlægges til rigsregistraturen.

Vi er kommet til det resultat, at for disse to kontorers vedkommende har den samlede udgift i 1955-56 andraget godt 266 000 kr., og da der ved de to kontorer er udstedt omtrent 57 000 pas, bliver den gennemsnitlige udgift pr. udstedt pas 4 kr. 69 øre. Dertil kommer imidlertid, at en række udgifter, der skjuler sig andetsteds i statsregnskabet, må medtages, for at man kan danne sig det rette billede af, hvad pasudstedelsen koster det offentlige. Men navnlig om disse beløb er der at sige, at de er overordentlig skønsmæssigt anslået, ja, det er i virkeligheden ikke muligt at anslå noget beløb. Jeg vil dog gerne antyde, hvilke områder det drejer sig om.

Man kan nævne for det første, at også justitsministeriet er beskæftiget med denne lovgivning, og at derfor en del af administrationsudgifterne under justitsministeriet, hvis man skulle gøre regnskabet fuldstændigt op, måtte medregnes; men ingen kan blot skønsmæssigt anslå, hvilke beløb det her drejer sig om.

Mere betydning har det, at også grænsekontrollen kommer ind i billedet. Ej heller her er det muligt blot skønsmæssigt at angive, hvor meget paskontrollen belaster grænsekontrollen. Der kan nævnes en række andre ting, og jeg bør vel også nævne, at i de tal, vi har opstillet for de to kontorer, er ikke medregnet de løn- og prisstigninger, der er indtrådt efter 1. april 1956.

Jeg er altså nødt til at konkludere derhen, at det faktisk ikke er muligt at sige, hvad det koster det offentlige at udstede pas, eller at angive, hvilke besparelser der ville være forbundet med en fuldstændig ophævelse af pasordningen.

Det ærede medlem hr. Tholstrup nævnte dernæst spørgsmålet om den formelle fremgangsmåde ved udstedelse af pas. Bestemmelserne herom findes i et cirkulære af 22. december 1952, og det fremgår af dette cirkulære, at den passøgende personligt skal henvende sig til den pasudstedende myndighed og aflevere begæringsblanket tillige med et fotografi og det eventuelle tidligere pas. Men dernæst skal den pasudstedende myndighed foretage forskellige undersøgelser. For det første skal den selvsagt sikre sig, om den, der søger passet, er dansk statsborger, og hvis der er nogen tvivl herom, må henvendelse rettes til rigspolitichefens fremmedafdeling. Desuden må den pasudstedende myndighed i alle tilfælde undersøge, om den pågældende, der søger passet, er efterlyst i Danske Politiefterretninger. Det kan tænkes, at han skylder alimentationsbidrag eller har unddraget sig værnepligten eller meget andet, der medfører, at pas ikke må udstedes.

Endvidere må den pasudstedende myndighed, hvor ansøgeren ikke er den bekendt, lade foretage undersøgelse i rigsregistraturen, idet politiet jo kan nægte at udstede pas til personer, der har en straffesag verserende eller er idømt en frihedsstraf, der ikke er afsonet. Endelig må den pasudstedende myndighed efterse paskartoteket for at sikre sig, at den pågældende ikke i de sidste fem år har fået udstedt pas, fordi den, der er i besiddelse af to pas, jo kan gøre sig skyldig i misbrug heraf.

Endelig vil jeg gerne sige til det ærede medlem, at det ikke er nødvendigt at henvende sig til en pasudstedende myndighed mere end én gang, idet man nemlig, samtidig med at man afgiver begæringen om passet, kan afgive sin underskrift, og så kan man, når passet er færdigt, lade det hente ved andre; altså er det kun nødvendigt for den pågældende at henvende sig én gang til kontoret, og jeg tror ikke, det er muligt at simplificere denne ordning yderligere.